

Arrest

nr. 69 285 van 27 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 juli 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 augustus 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

“Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet de persoon die verklaart zich B. M. te noemen alias M. B. alias T. M. geboren te T. op X, en welke verklaart van Georgische (Rep.) nationaliteit te zijn,

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Oostenrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING : (2)

0 - artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : de betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of een geldig reisdocument

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Griekenland, Oostenrijk, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta (1), om de volgende reden:

* Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Met de toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

* Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

* Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres - een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden - is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken. “

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingevolge artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet niet bevoegd om kennis te nemen van de vordering, in zoverre deze is gericht tegen de beslissing van 27 juli 2011 tot vrijheidsberoving, dewelke slechts vatbaar is voor beroep bij de rechterlijke macht. Verzoekers vordering tot schorsing en nietigverklaring, in zoverre gericht tegen de beslissing tot vrijheidsberoving is dan ook niet ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van beginsel van behoorlijk bestuur en schending van de motiveringsplicht. Art 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en verwijding van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen: Aangezien de aangevochten beslissing foutief en onafdoende gemotiveerd is en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht; Aangezien overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden; Aangezien artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd; Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing; De motivering is niet afdoende als het gaat om: Vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule, D., De Motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993, 67 e.v.); Doordat de aangevochten beslissing dd. 27.7.2011 in haar motivering stelt: “(...) Waardoor DVZ de door verzoeker in legaliteit aangevraagde gezinshereniging meer bepaald op basis van het huwelijk van verzoeker dd. 7.2.2011 volledig naast zich neerlegt; Terwijl overeenkomstig art. 62 van de vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden; a) Dat in casu de door DVZ opgegeven motivering onjuist is en een niet terzake dienende uitleg omvat: In casu diende verzoeker een aanvraag in tot gezinshereniging op 31.3.2011,

gelet op het door hem aangegane huwelijk met Mevr. T. J. hogervermeld op 7.2.2011 in Georgië; Dat op dat ogenblik hij in het bezit is van een multivisum voor de Schengenstaten met de vermelding C en geldig van 18.3.2011 tot 3.4.2011; Op 8.4.2011 schrijft stad Antwerpen hem aan op zijn adres te 2170 Merksem, (...) met de vraag om bijkomende stukken te bezorgen in het kader van de door hem gevraagde gezinshereniging; Verzoeker geeft hieraan gevolg door persoonlijke afgifte van de gevraagde documenten op het stadhuis te Antwerpen; Aan de oprechtheid van het huwelijk kan derhalve ook niet getwijfeld worden; Doch verzoeker mocht tot op heden nog geen beslissing bekomen en derhalve werden hem ook geen verblijfsdocumenten afgeleverd zelfs geen tijdelijke; Verzoeker heeft derhalve alle mogelijkheden aangewend om in het bezit gesteld te worden van verblijfsdocumenten en het uitblijven dezer kan hem dan ook niet ten laste gelegd worden of ten kwade geduid worden; De door DVZ genomen motivering in de bestreden beslissing dd. 22.2.2010 is dan ook niet afdoende, waar de juridische overwegingen aangehaald door DVZ in de bestreden beslissing niet correct en ongeldig zijn; b) Bovendien heeft DVZ: - enerzijds het vertrouwen gewekt van de rechtsonderhorige of verzoeker, waar hij op basis van de Vreemdelingenwet in België gezinshereniging met zijn echtgenote kan aanvragen op basis van art. 10 en 12 bis § 3 en aangevraagd heeft op een moment dat hij nog legaal was • nl. op 18.3.2011 en - anderzijds heeft DVZ het beginsel van het gewekte vertrouwen geschonden door een beslissing te nemen zoals deze van 27.7.2011 in casu, nl. door een bevel uit te vaardigen om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde en daarbij geen rekening te houden met de door verzoeker ingediende aanvraag tot gezinshereniging”;

3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten: hij is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of een geldig reisdocument.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat “DVZ de door verzoeker in legaliteit aangevraagde gezinshereniging meer bepaald op basis van het huwelijk van verzoeker dd. 7.02.2011, volledig naast zich neerlegt”. Verzoeker betoogt dat hij op 31 maart 2011 vanuit legaal verblijf een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend bij de stad Antwerpen. Hij stelt dat hij nog geen beslissing mocht ontvangen betreffende deze aanvraag gezinshereniging. Verzoeker is de mening toegedaan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met deze aanvraag gezinshereniging.

In casu dient te worden vastgesteld dat op 27 juli 2011 aan verzoeker het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing werd op dezelfde dag ter kennis gebracht. Na het nemen van deze beslissing en meer bepaald op 4 augustus 2011 werd door de stad Antwerpen aan de gemachtigde

meegedeeld dat verzoeker op 24 maart 2011 een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Aangezien verzoeker niet voldoet aan de leeftijdsvoorwaarde voorzien in artikel 10 van de vreemdelingenwet, werd op 8 augustus 2011 beslist dat verzoeker zich niet kan beroepen op deze bepalingen van de vreemdelingenwet. Derhalve dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid helemaal geen rekening kon houden met het door verzoekers vermelde gegeven van de aanvraag tot gezinshereniging, want op het ogenblik van het nemen van de beslissing was die aanvraag niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). Voorts dient gewezen te worden op de brief van 8 augustus 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, waarin het volgende wordt gesteld: *“Betrokkene heeft op 24.03.2011 gevraagd of een procedure gezinshereniging als familielid van de echtgenote kan worden opgestart. Dit is negatief. Betrokkene kan zich niet beroepen op de bepalingen van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15.09.2006: hij heeft de leeftijd van 21 jaar niet bereikt en het huwelijk bestond niet voor aankomst van de echtgenote in België”*.

De bestreden beslissing bevat zowel de juridische bepalingen op grond van dewelke de beslissing werd genomen als de feitelijke motivering van de ingeroepen bepalingen. Zo werd verwezen naar artikel 7, lid 1, 1° van de vreemdelingenwet stellende dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden betekend omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De *in casu* bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te besluiten dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1 In een tweede middel stelt verzoeker: *“Schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Daar waar de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, maakt dit een schending uit van de zorgvuldigheidsplicht; Vervolgens dient benadrukt te worden dat het bestuur verondersteld wordt slechts met kennis van zake een bepaalde beslissing te nemen; In casu nam de Minister nochtans een beslissing zonder met de elementen, hogervermeld onder nr. 1 en zonder met de feitelijke omstandigheden vermeld onder 1, rekening te houden; Dat zij derhalve haar taak niet naar behoren vervuld heeft en als gevolg hiervan zij een beslissing genomen heeft zonder enige concrete informatie, een beslissing dewelke het lot van verzoeker bezegeld heeft;”*

3.2.2. Verzoeker verwijst naar zijn eerste middel en betoogt dat de gemachtigde een beslissing nam zonder met de feitelijke omstandigheden rekening te houden.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het volstaat te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3.1. In een derde en laatste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2. Verzoeker licht zijn middel als volgt toe: *“Daar waar de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, zij de zorgvuldigheid en redelijkheidsplicht schendt, maakt dit tevens een inbreuk uit op artikel 8 van het EVRM; Art 8 van het EVRM beschermt het privé en gezinslevens van verzoeker; Het bestaan van dit privé en gezinsleven kan niet ontkend worden of in twijfel getrokken worden gelet op alle bewijsstukken dewelke verzoeker aan de Stad Antwerpen bezorgd heeft en dewelke bij huidig beroep nogmaals gevoegd worden; Bovendien verwacht de echtgenote van verzoeker een kind, hetwelk het bewijs daarstelt van hun gezamenlijk samenleven en de consummatie van hun huwelijk;”*

3.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.3.4. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.3.5. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.3.6. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere

van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.3.7. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.3.8. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 7 februari 2011 gehuwd is in Georgië met een Georgische dame, dewelke evenwel een verblijf van onbepaalde duur geniet in het Rijk. Verzoeker woont samen met zijn echtgenote, diens moeder en diens grootmoeder. Verzoeker bracht een medisch attest bij waaruit blijkt dat verzoekers echtgenote zwanger is en dat de bevalling verwacht wordt rond 12 maart 2012.

3.3.10. De Raad stelt vast dat het bestuur niet betwist dat verzoeker een relatie heeft met zijn echtgenote, een Georgische onderdaan met onbeperkt verblijfsrecht in het Rijk. Gelet op voorgaande kan *in casu* aangenomen worden dat verzoeker een effectief gezinsleven heeft in België. Er zijn geen indicaties in het administratief dossier voorhanden die wijzen op het tegendeel.

3.3.11. Aangezien verzoeker nooit tot verblijf werd gemachtigd, betreft het *in casu* een eerste toegang en is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

3.3.12. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.3.13. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing hem verhindert met zijn echtgenote (en toekomstig kind) in het Rijk een gezin te vormen. Verzoeker betoogt voorts summier dat: *“Het bestaan van dit privé en gezinsleven kan niet ontkend worden of in twijfel getrokken worden gelet op alle bewijsstukken dewelke verzoeker aan de Stad Antwerpen bezorgd heeft en dewelke bij huidige beroep nogmaals*

gevoegd worden; Bovendien verwacht de echtgenote van verzoeker een kind, hetwelk het bewijs daar stelt van hun gezamenlijk samenleven en de consummatie van hun huwelijk”.

3.3.14. Verzoeker toont hiermee evenwel niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem beletten om met de persoon met wie hij stelt een gezin te vormen in haar land van herkomst, het land waarvan zij de nationaliteit bezit, te verblijven en aldaar een gezinsleven te genieten en hij maakt evenmin aannemelijk dat hij enkel in België met haar als een gezin kan samenleven.

Het derde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC